

คุณภาพผู้เรียนวัดจาก NT-ONET เส้นทางที่ลางเลือน!

นำเสนอเมื่อ : 20 ก.พ. 2558

ดร.รัชศักดิ์ แก้วมาลา

มีนักคิดท่านหนึ่งเปรียบเทียบการศึกษาเหมือนดอกกล้วยไม้ ออกดอกช้าฉันใด
ครูวอกแวกแล้วงามเด่น...เป็นดังเช่นปัจจุบันผลการจัดการศึกษาดูได้จากการ ทดสอบระดับชาติ (NTONET)
แม้จะเป็นเส้นทางที่ลางเลือน เพราะผลคะแนนหลายปีที่ผ่านมา ไม่น่าพอใจ
และผู้ปฏิบัติในระดับสถานศึกษาก็เขม็งเกร็งเกรียวกับเรื่องเหล่านี้ เป็นไม่เบื่อไม่เมากันทีเดียว

จунดูเหมือนจะเป็นเส้นทางที่มีดมน มมองไม่เห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ตั้งว่า เกิดข้อกังขา
จะทะลุถึงเป้าหมายปลายทางคุณภาพผู้เรียนได้อย่างไร

สิ่งที่ สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน)
ได้สร้างขึ้นในสังคมไทยประการหนึ่งก็คือวัฒนธรรมการประเมิน
คนไทยไม่ค่อยยอมรับเอาผลการประเมินมาปรับปรุงวิธีคิด วิธีการทำงานของตนเอง ชอบดีโพยดีพาย
อจุนเปรี้ยวมะนาวหวาน บัดรั้งควาน เอาของน้อยแต่พอดัว รักษาตัวรอดเป็นยอดดี

ความไม่ชัดเจนหรือตกผลึกในเส้นทางที่จะก้าวไปสู่คุณภาพดังกล่าวต่างหาก คือปัญหาของคนทำงาน
แม้ว่าหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ไว้เป็นเป้าหมายอันชัดเจนแล้วก็ตาม
แต่วิธีการไปสู่เป้าหมายที่คนนำทางยังไม่ชำนาญเส้นทางเพียงพอที่จะบรรลุได้

ผอ.เขตพื้นที่บางท่านตอบข้อซักถามในเวทีปฏิรูปการศึกษาหรือตอบข้อสนทนาเกี่ยวกับนโยบายการปฏิรูปการศึกษา
สรุปได้ว่ามี 3 ลักษณะคำตอบ

1) ตอบแบบเบี่ยงเบน เช่นคำว่า ไม่ควรจะมีการทดสอบ NTONET
เพราะเด็กแต่ละบริบทจะวัดด้วยข้อสอบมาตรฐานเดียวกันไม่ได้ ถ้าจะสอบก็ไม่ควรสอบทั้ง 8 วิชาเช่นปัจจุบัน
ควรสอบเฉพาะวิชาหลักๆ เท่านั้น

2) ตอบแบบโยนความรับผิดชอบให้ผู้อื่น เช่นคำว่า
เรื่องนี้เป็นภาระหน้าที่ของครูผู้สอนทั้งหมดขึ้นอยู่กับครู จะต้องคัดเลือกครูที่จบเฉพาะทาง
จะต้องหาเจ้าหน้าที่ธุรกรทำงานแทนครู ฯลฯ

3) ตอบแบบเอาดีใส่ตัว เช่นคำว่า
เรื่องนี้ในเขตพื้นที่ของตนก็ได้ปฏิบัติอยู่แล้วด้วยวิธีการที่หลากหลาย (แต่มีผลสำเร็จแบบขอไปที)

ซึ่งคำตอบเหล่านี้ล้วนสะท้อนความเชี่ยวชาญในการบริหารงานสำนักงานการศึกษามากกว่าบริหารหลักสูตรและการเรียนการสอนอันส่งผลโดยตรงถึงผู้เรียน

ในเมื่อผู้นำการศึกษาคิดเช่นนี้ พุดเช่นนี้ โหนเลยผู้บริหารโรงเรียนจะไม่คล้อยตามและเอาเป็นเยี่ยงอย่าง จึงไม่แปลกใจเลยว่า ไม่วา สพฐ. จะประกาศมาตรการยกระดับคุณภาพนักเรียนการศึกษาขั้นพื้นฐาน (18 เมษายน 2557) หรือ รมว.ศธ.จะประกาศนโยบายปี 2558 ปล่อยให้เด็กเรียนอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้หรือนโยบายใดๆ ก็ตาม

ท้ายที่สุดก็มากองรวมกันไว้ที่หน้าสำนักงานเขตพื้นที่เป็นส่วนใหญ่ ไม่สามารถลงสู่การปฏิบัติในระดับสถานศึกษาได้อย่างเป็นรูปธรรม

ผอ.เขตพื้นที่ฯ บางท่านที่พอจะเห็นว่านโยบายระดับกระทรวงฯ ถือเป็นความสำคัญพิเศษ เปรียบเหมือนคนที่พอจะรู้ตัวว่าเป็นไข้ตัวร้อน ยังรีบหายาพาราเซตามอลรับประทาน แต่บางท่านนอกจากไม่ตระหนักอยู่แล้ว ยังเบี่ยงเบน หลีกเลี้ยง โยนกลองให้ผู้อื่น คนเหล่านั้นถือเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย และเป็นมะเร็งสมองด้วย

ต้องผ่าตัดเท่านั้น จึงจะคิดได้!!

ที่มา: [หนังสือพิมพ์บางกอกทูเดย์](#) วันที่ 20 - 26 ก.พ. 2558